

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

YASUNARI KAWABATA

Dansatoarea din Izu

Traducere din japoneză și note de
FLAVIUS FLOREA

HUMANITAS
fiction

DANSATOAREA DIN IZU

1

Drumul cotea și, pe când mă gândeam că mă apropiu din ce în ce mai mult de trecătoarea Amagi, șuvițele de ploaie, care albeau pădurea deasă de criptomeria, se abătură violent asupra mea dinspre poalele muntelui.

Aveam nouăsprezece ani, purtam șapcă de licean, *hakama* și *kimono* bleumarin, iar pe umăr o tașcă de elev. De patru zile călătoream de unul singur prin peninsula Izu. Petrecusem o noapte în stațiunea termală Shūzenji, două nopți în cea de la Yugashima, iar apoi, încălțat cu *geta* înalte din lemn de *hōnoki*, urcaser pe Amagi. Deși eram încântat de priveliștea munților care se înălțau unul după altul, a pădurilor sălbatice sau a văilor adânci, mă grăbeam mânat de o speranță care făcea să-mi bată inima mai tare. Cum mergeam așa, picături mari de ploaie începură să cadă peste mine. Am urcat în fugă drumul cotit, cu pante abrupte. În cele din urmă, am ajuns la o ceainărie de la capătul de nord al trecătorii și, în aceeași clipă, am rămas înlemnit la intrare. Speranța mi se îndeplinise întru totul. Grupul de artiști ambulanți se odihnea acolo.

Văzând că rămăsesem în picioare, dansatoarea luă de îndată propria-i pernă, o întoarse pe partea cealaltă și mi-o puse alături.

— Mda..., am reușit eu să murmur și m-am așezat. Cu respirația tăiată din cauza fugii pe drumul în pantă am simțit cum, din cauza surprizei, cuvântul „mulțumesc“ mi se oprește în gât.

Stăteam față în față, foarte aproape, și, tulburat, am scos din mâneca *kimono*-ului o țigară. Dansatoarea luă o scrumieră din fața uneia dintre femeile aflate în încăpere și o mută în apropierea mea. Eu am tăcut mai departe.

Arăta cam de șaisprezece ani. Părul îi era aranjat într-o ciudată pieptănătură înaltă, într-un stil vechi, necunoscut mie. Deși îi făcea figura ovală și maiestuoasă să pară foarte mică, se armoniza totuși perfect cu aceasta. Îmi amintea de imaginile romanesti pictate ale unor femei de odinioară, reprezentate cu coafuri exagerat de bogate. Cei patru însoțitori ai dansatoarei erau o femeie de patruzeci și ceva de ani, alte două tinere, precum și un bărbat de vreo douăzeci și cinci de ani, purtând un *hanten*¹ cu însemnele hanului de la izvoarele termale Nagaoka.

Le mai văzusem deja grupul de două ori. În drum spre Yugashima, îi întâlnisem pentru prima dată în apropiere de podul Yukawa, îndreptându-se către Shūzenji. Atunci erau trei femei tinere în grup, iar dansatoarea ducea o tobă de dimensiuni mari. Eu m-am tot întors să privesc în urmă și m-am gândit că m-a cuprins nostalgia călătoriei. Apoi, în a doua seară la Yugashima, au nimerit la han. Așezat pe treptele de la mijlocul unei scări, am privit-o transportat cum dansează pe platforma de lemn de la intrare. Mi-am zis că, dacă au fost atunci la Shūzenji, iar în seara asta la Yugashima, mâine

---

1 Haină scurtă, purtată pe deasupra.

vor trece probabil peste Amagi către sud și o vor lua către izvoarele termale de la Yugano. Pe drumul de munte de aproape douăzeci și cinci de kilometri de pe Amagi aveam să le ajung cu siguranță din urmă. Așa că mă grăbeam cu gândul ăsta, dar, dând deodată peste ele în ceainăria unde se adăpostiseră de ploaie, am rămas descumpănit.

Imediat, bătrâna de la ceainăria m-a condus într-o cameră separată. Părea să nu fie folosită în mod obișnuit, căci nu avea *shōji*¹ și ușă. În fața ochilor, afară, se întindea o vale splendidă, atât de adâncă, încât privirea nici nu ajungea până în măruntaiele ei. Mi se făcuse pielea de găină, tremuram, iar dinții îmi clănțăneau. I-am spus bătrânei care venea cu ceaiul că mi-e frig.

— O, dar domnul e ud de-a binelea! Binevoți să veniți puțin până dincolo, să vă uscați lucrurile! – și, aproape luându-mă de mână, m-a invitat în propria lor cameră.

Acolo era o vatră și, când a tras *shōji*-ul într-o parte, am simțit căldura puternică a flăcărilor. M-am oprit în prag, ezitând. Un bătrân cu întreg corpul albăstrui și umflat, cum îl au înecații, stătea turcește lângă foc. A întors către mine ochii posomorâți, cu pupilele galbene de parcă ar fi fost putrede. În jurul său înălțase un munte de scrisori vechi și de pungi de hârtie, aș putea chiar spune că era îngropat în resturile acelea. Rămăsesem ca un stâlp, cu privirile la maldărul straniu pe care nu-l puteam, la urma urmei, considera o ființă vie.

— Mi-e rușine că trebuie să vedeți așa ceva... Dar e moșneagul meu, vă rog să nu vă faceți griji. E groaznic să vedeți, da' cum nu se poate mișca, vă rog să-l suportați.

---

1 Perete despărțitor subțire, constând de obicei dintr-un cadru de lemn pe care este lipită hârtie.